JUDINNAN.

Svensk original.

—af—

A. L.

Forts. från föreg. n:r.

Predikanten uppsteg nu och började Es. 12: 3. "I skolen ösa vatten med glädje utur helsobrunnen." För Bertha var allt försvunnet utom presten och det ord, som så rikt strömmade från hans läppar. Denna glädje och helsa var just hvad hon behöfde och så väl förstod. Hon glömde hela verlden och kände sig åter salig i detta ögonblick liksom under julottan förra året. Men liksom då, skulle äfven nu denna fröjd ej blifva oblandad.

Predikanten hade talat med värme och lif om denna glädje i Jesus, som trogna själar kunna njuta; han vände nu sitt tal åt motsatt håll. Han talade om den förskräckliga dom, hvilken de draga öfver sig, som en sådan salighet icke akta; som testamentets blod förtrampa och för orent hålla. Han talade om judarna, huru de föraktade, bespottade och slutligen dödade den Messias, efter hvilken de så länge väntat, emedan deras ögon voro förhållna i otro och egenrättfärdighet. Han talade om de rysliga straffdomar, som sedan öfvergått detta arma en gång så rikt benådade folk och huru de ännu voro såsom förskingrade, får utan herde, och huru de flesta bland dem ännu i denna dag, lefvande midt inne i kristenheten, med hallstarrighet förneka sanningen af sina egna heliga skrifters saliga fullbördan, och sålunda sjelfvilligt förskjuta salighetens budskap.

Han blef varm i sitt ämne, han tillämpade sina ord äfven på den närvarande kristenheten med dess skrymtare och fariseer, och han slutade med en brinnande bön, att den Frälsare, öfver hvars födelse de så nyligen fröjdats, äfven måtte blifva född i hvarje ännu opånyttfödt hjerta.

Bertha hade sjunkit ned och utbrustit i en konvulsivisk gråt; hon visste ej hvar hon var, tänkte derför ej på att lägga band på sina öfversvallande känslor; hon tänkte på far och mor och syskon, på sig sjelf och alla. Hon var tillintetgjord. Men då orgeln började spela, blef hon liksom hastigt väckt ur en dröm, reste sig mekaniskt upp, ehuru hon ej nu kunde deltaga i sången.

Då gudstjensten var slut, och man reste sig för att gå, var Bertha så darrande, att hon ej kunde stödja sig på sina svaga ben. Hennes långvariga sorg hade tärt på krafterna, så att hon nu ej förmådde bära så mycken rörelse, utan var nära att helt och hållet duka under. Hon måste åter sätta sig och sade till sin vänlige granne: ursäkta, var så god och gå förbi; jag måste hvila mig litet, innan jag kan gå.

— Nej, då vill jag stanna, tills ni kan, svarade hon vänligt, men vi skola släppa fram tant. I detsamma vände hon sig till ett äldre fruntimmer som satt längre in i banken.

— Jag tänker, svarade denna, det vore bäst om vi kunde få flickan hem till mig; här är ej trefligt för henne att stanna, tillade hon, kastande en blick på den nyfikna mängden, som strömmade förbi och kastade förvånade och undrande ögonkast på den vackra flickan med det upprörda utseendet.

Sagdt och gjort. Gumman tog Bertha under armen, och hon måste följa med, darrande som hon var, men blott tvärt öfver gatan, så blef hon införd i en liten treflig våning på nedre botten.

— Nu, min lilla vän, skall hon lägga sig och hvila en stund; och med eller mot sin vilja låg Bertha genast på en treflig soffa och den blonda flickan löste lätt och varligt af henne hatt och kappa.

— Nu Betty skola vi lemna henne i fred, sade den gamla fröken, som läsaren troligen anat hette Piberling; och så gingo de båda fruntimmerna ut.

Bertha låg som i en dröm och öfverväldigades också verkligen snart af sömnen. Då hon vaknade kände hon sig stärkt och åter mäktig att resa sig. Hon såg sig dock först om, undrande hvar hon befann sig. Rummet var ett litet prydligt förmak, men utan nutidens lyx. De flesta möblerna voro gammalmodiga, men gedigna och trefliga. En och annan nyare stol och soffan som hon låg på vittnade om, att då och då en liten tillökning blifvit gjord i bekvämlighet; men äfven dessa voro af äldre dato, än Bertha var van att se. Allt såg mycket fint och putsadt ut.

På bordet lågo några böcker; en liknade ett album, andra med vackra permar och guldsnitt sågo mera högtidliga ut — troligen alla presenter, ty allting annat vittnade om egarinnans ovanliga enkla smak.

Under det hon fördjupade sig i dessa betraktelser och njöt af en länge saknad trefnad — en ostörd ro — öppnades dörren sakta och det gamla ansiktet visade sig åter.

— Är hon vaken nu, min lilla vän? sade frökens vänliga stämma.

Bertha reste sig halft förlägen och började en ursäkt.

— Behöfs inte, behöfs inte, min lilla vän; det var just ett nöje för mig. Se så Betty, ropade hon ut till det andra rummet, kom nu med kaffebrickan, så skola vi väl riktigt krya upp henne.

Betty inställde sig genast med en rykande kaffekanna och en högst inbjudande småbrödskorg, allt nätt och trefligt arrangeradt. Brickan sattes på bordet framför soffan; och innan Bertha visste ordet af, hade hon en fylld kopp i sina händer och började låta sig väl smaka.

Fröken och Betty deltogo också i välfägnaden, och snart började en liflig konversation.

Bertha hade, sedan första förvåningen öfver allt detta oväntade hunnit lägga sig, talat om sitt namn och gjort en artig ursäkt för allt besvär, och lifligt tackat för all vänlighet.

— Behöfs inte, sade jag ju, min lilla vän. Hvad namnet beträffar, så nog vet jag hvem hon är, min lilla vän; och detta är ej första gången jag intresserar mig för henne. Men jag skall väl också presentera. Flickan här är min goda vän, som besöker mig ibland; hon heter Betty Tingberg. Hvad hon är, nemligen en liten perla, det hoppas jag ni snart sjelf skall komma underfund med, ty nu måste ni göra bekantskap. Tag hvarann i hand derpå.

De båda flickorna lydde; Betty med okonstlad vänlighet och Bertha med en förtjusande min af tacksamhet, ehuru blandad med en omedveten värdighet och återhållsamhet. Hon var ej van att göra nya bekantskaper så hastigt, och hon hade nu på länge endast råkat henne fullkomligt likgiltiga personer. Hennes intresse väcktes af Bettys bottenärliga ansikte och hon kände sig verkligen tacksam.

Bertha började snart blifva orolig, att de väntade henne hemma, men fröken förklarade, att hon hade längesedan underrättat fru Svensson om hur Bertha blifvit illamående ute, kommit under hennes vård, och att hon skulle komma riktigt hem längre fram på dagen.

— Hur skall jag kunna tacka för så mycken godhet!

— Genom att inte göra det alls. Var nu stilla och snäll, tills krafterna återkomma. Jag skall gå ut litet. Betty stannar väl och håller sällskap?

— Ja, mycket gerna.

Då de båda flickorna blefvo ensamma, föll talet snart på predikanten. Betty hade ej kunnat undgå att märka Berthas rörelse under predikan. Den hade stört henne sjelf, men hon ursäktade det gerna. Hon beundrade redan af hela sin själ den lifliga judinnan och brann af begär att få göra henne någon ringa tjenst.

Slutligen frågade Bertha, om Betty visste, hvar pastor L. bodde.

— Ja, straxt här bredvid.

— Känner ni honom?

— Ja, mycket väl.

— Så roligt det måtte vara!

— Ack ja! — det är det käraste jag vet att vistas i hans hem; hela hans familj är så älskvärd.

— Huru är han sjelf att tala vid?

— Som en engel blid och mild.

— Äfven med främlingar?

— Derom är jag öfvertygad.

— Hvilket hus bebor han?

— N:o 13 på nedre botten till höger; hans namn står på dörren. Om morgnarna råkas han säkrast, utom söndagarna förstås, då han alltid predikar ottan.

Förmiddagen förflöt hastigt; slutligen måste Bertha gå, men hon måste lofva att snart titta in igen. Det behöfver inte vara olofvandes, min lilla vän, tillade fröken. Moster känner mig väl, och vi torde väl råkas någon gång hemma hos henne äfvet.

X.

Moster Sara.

Några dagar senare, då Bertha hemkom från en morgonpromenad, som hon alltid brukade taga på egen hand, möttes hon af ett bud från fru Svensson, att hon ville tala vid henne. Undrande hvad det kunde vara, skyndade hon sig att hörsamma kallelsen och fann båda de gamla i förmaket på deras vanliga platser, men något ovanligt låg i uttrycket hos dem båda. Gubben såg högtidlig och uppskrufvad ut; gumman var blott mera allvarsam än vanligt, då hon började tala.

— Du har svikit vårt förtroende, Bertha, sade hon, du har bedragit oss, och detta hade jag icke väntat af dig.

— Nej, detta hade jag icke väntat af dig, pustade gubben.

— Huru så, moster?

— Du har icke omtalat för mig, att du afvikit från dina fäders religion; du har smugit dig in i vårt förtroende, utan att gifva ditt. Du har missbrukat den frihet, vi gifvit dig, till olofliga företag, som du vet dina föräldrar ogilla. Jag vill icke härmed säga något om din nya religion — men sanning — sanning barn, den måste tillhöra alla religioner, om de annars ha något af Gud uti sig.

Bertha kände sig slagen, hvad skulle hon svara härpå? Hon hade känt samvetsagg öfver det oredliga i sitt uppförande, men hon hade ej ännu sett det uti detta ljus. Det slog henne som en blixt, att mostern hade rätt, och att hon uppoffrat sanningen för sin ifriga längtan att få höra Guds ord. Hon fann ingen ursäkt för sig sjelf. Förlåt mig, sade hon, jag har sannerligen icke tänkt härpå; men det var orätt — mycket orätt.

— Se'n du sjelf finner det så, har jag intet vidare att tillägga, sade gumman vänligt.

— Nej, sannerligen, ropade gubben förtjust, du är en perla, Bertha lilla.

— Men moster, sade Bertha, skall jag då aldrig mer få gå? Älskade, älskade moster, hindra mig ej sade hon så bevekande.

— Jag måste fråga dina föräldrar, barn.

— Då vet jag hur det går. Bertha blef med ens så blek och kall.

Gubben snöt sig förtvifladt.

— Jag känner inte dina nya åsikter, fortsatte mostern vänligt, men bestämdt. Ett vet jag, att ärlighet varar längst, och att den Gud jag dyrkar, fordrar sanning framför allt. Jag vill ej säga dig något förolämpande, barn. Jag känner många kristna, så att jag tviflar ej, att Gud finnes bland dem, så väl som bland oss; men jag kan aldrig fatta hur vi, som blifvit uppfödda med kunskap om Jehova — Abrahams, Isaks och Jakobs Gud — kunna behöfva att söka något annat. De prata om, att vi förakta frälsningen från synden; men jag har aldrig hört någon tala derom så, som David och profeterna. Jag vet ock, att Gud, som förde sitt utvalda folk utur Egypten och sedan ledsagade det så underbarligen genom de gamla tiderna. Han lefver ännu bland oss och skall en gång komma och samla de förskingrade till ett evigt, herrligt rike. Har du någon bättre eller skönare lära?

— Ja, om förlossning nu — nu genast.

— Säger inte Job: återtog gumman. Jag vet att min förlossare lefver. Han har alltid lefvat — tro mig barn.

Bertha hvarken kunde eller ville fortsätta detta samtal; hon kände sig oförmögen att öfvertyga, och hon undrade i sitt sinne, om inte mostern hade en omedveten kunskap om den sanna gudomliga läran; och hade Gud låtit henne födas och uppväxa till denna dunkla kunskap, så skulle väl Han på sitt sätt göra det för henne tillräckligt klart.

Emellertid afgick bref samma dag till Berthas mor med förfrågan om, hur saken skulle behandlas. Svaret kom snart och innehöll följande:

Kära syster! För all del plåga icke flickan. Hon har redan lidit nog. Mitt hjerta svider, blott jag tänker på henne, och det gör jag beständigt. Om du hade sett hennes tålamod, undergifvenhet och försakelse, skulle du ej ha hjerta att vidare tillfoga henne någon smärta. Men vi hafva ju intet at säga, som haft mod att skicka henne så långt, långt bort. Jag längtar, ja tränar understundom oförnuftigt, ty ingen, ingen kan för mig ersätta min Bertha; hon var för mig och oss alla så mycket. Gör henne lycklig om möjligt, och jag skall välsigna dig.

Din tacksamma syster.

Fru Svensson igenkände lätt sin svaga systers veka hjerta, och hon anade att hon aldrig gifvit sin man del af den gjorda frågan, men hon ansåg sig ej ha rätt att forska i dessa familjehemligheter. Hon meddelade Bertha svaret och åter gaf henne full frihet att handla, som hon för godt fann, men hon uppmanade henne allvarligt att aldrig glömma rätt och plikt.

Att Bertha var glad behöfver ej sägas. Hon kysste de dyrbara raderna af sin älskade moders hand och vätte dem med sina tårar. Ej heller var hon försumlig att visa sin tacksamhet mot mostern och gå henne til mötes i allt.

Hon sjöng och pratade för guben, så ofta hon hade mod att visaa sig glad, och han gladdes åt hennes munterhet, som han kallade det. Han gjorde allt att pigga upp henne och tviflade ej på, att det lyckades förträfligt. Hans hustru hade stor möda att afstyra en bal till Berthas ära, men mindra lustbarheter och tusen presenter kunde icke förekommas och Bertha bar det med tålamod. Gubben lyckönskade sig på det högsta öfver sin fintlighet, under det gumman blott nickade och smålog åt hans utgjutelser och i sitt hjerta tänkte helt annorlunda.

Emellerid tyngde den gamla oron åter på Berthas sinne, att hon ej var döpt — och hur skulle hon blifva det? Tant Bilts råd attgå till pastor L. för att rådfråga var visst ej förkastadt, ehuru af omständigheterna nu så länge uppskjutet. Hon visste nu, hvar hon skulle finna honom och hade ledighet att söka honom, men modet svek henne, då svårigheterna fallit undan.

Hennes goda vänner, fröken Piperling och Betty uppmanade henne på det hjertligaste, men det ville ej hjelpa.

En söndag, under det hon hörde honom predika, gjorde hon dock ett löfte inom sig, att nu skulle det ske, och nästa morgon för att icke åter blifva undanskjutet. Hon hade svårt att somna den aftonen, och då hon vaknade i medveetande om hvad hon lofvat, blef hon åter modlös. Dock, sagdt var sagdt för Bertha, och nu fanns icke längre någon ursäkt. Hon glömde ej heller att anförtro sin sak åt Gud, och sedan hon rätt innerligt gjort det och deraf blifvit styrkt, begaf hon sig på väg direkt till pastor L.

Huset var ej svårt att finna; men då hon skulle ringa på klockströngen, svartnade det för hennes ögon, handen sjönk vanmäktig ned, och hon vände sig om för att gå. Då hon kom till trappan stannade hon åter. Två väldiga makter stridde inom henne. Gå kunde hon icke; hur skulle hon då få klarhet i den brännande frågan? Nu, just nu måste det ske — annars kanske aldrig; men in kunde hon ej heller gå. Nej, det var omöjligt. Att så komma till en främmande man och anförtro sitt hjertas heligaste tankar, det var för hennes blyga kvinnlighet så upprörande, att hon nu misste all besinning, och inom henne jäste som ett stormande haf. Hon gick fram och åter i den lilla förstugan, vred sina händer emot hvarandra, så att de fina lederna knakade i fogningarna; slutligen satte hon sig ned i trappan, som ledde til den öfre våningen och försjönk nästan i ett medvetslöst tillstånd. Hon var nu kall som stenen, hvilken omgaf henne, och visste ej hvad hon vidare tänkte göra.

Då fick hon höra steg, och liksom träffad af en elektrisk stöt, flög hon upp, stod med ett enda hopp vid dörren och drog häftigt i klockströngen, så att det ljudade skarpt och länge. Häraf blef hon åter så förskräckt, att hon var nära att springa, men hann ej innan dörren öppnades och en liten beskedlig jungfru frågade hvad hon ville. Hon frågade efter pastorn och var inne hos honom, innan hon hann besinna sig.

XI.

En brännande fråga.

Det måtte vara en egen känsla för en prest att mottaga sådana besök af alldeles okända personer. Han kan naturligtvis ej se mer än det för ögonen är; och dock fordra dessa stackars bekymrade varelser nästan allseende och allvetenhet af en själasörjare, icke ihågkommande, att han är dock blott en menniska — kortsynt och bristfällig. Det är kanske orätt att säga "fordra", ty i detta tillstånd äro menniskorna icke så fordrande; men de behöfva så mycken vishet, och de vänta att den skall finnas i samma mån, som man ser sig sjelf hjelplös, ser man med så mycket större förtroende upp till andra, hvilka man funnit mera lugna och erfarna. Vi bli ofta helt förvånade, då vi efter en tid se denna beundrade vishet sjunka ned till mensklig svaghet och bristfullhet, och vi glömma, att det var vi — icke de — som i vår fantasi gjorde af denne dödlige något öfverjordiskt. Vi må då akta oss att ej anse oss sjelfva ha stigit mycket högt vid jemförelsen, utan så mycket som möjligt ihågkomma huru förlorade vi voro, innan Gud skickade detta utvalda redskap i vår väg — til vår hjelp. Äfven "Elia var en menniska såsom vi", säger aposteln; dock äro vi ej alla utkorade Herrens profeter.

Bertha var helt barn i tankar och anspråk, och såg upp med fullt förtroende till dem, som voro erfarnare än hon; det föll henne derföre aldrig in att betvifla pastor L:s förmåga att afhjelpa hennes bekymmer. Svårigheten låg blott deruti: hur skulle han få veta det! —

Härmed hjelpte han henne på det mest kärleksfulla och grannlaga sätt, och det dröjde ej länge, förrän hon helt okonstladt omtalat allt.

Men detta var ett svårt och ovanligt fall att behandla, och han dröjde länge innan han svarade på hennes egentliga fråga. Med oroliga steg gick han fram och åter på golvet och såg förbryllad ut. Vi äro i en brydsam belägenhet, sade han slutligen. Här är fråga om den ömtåligaste punkten i alla våra jordiska plikter. Att hedra och lyda föräldrar är det bud, som Gud särskildt betonat med löfte om välsignelse redan här i tiden, och att hafva dem för ögonen är sjelfva kärnan häruti, ty det förutan finnes hvarken kärlek eller sanning.

— Det är således blott ett enda, som kan upphäfva denna plikt, och det är: om kärleken till Gud så fordrar; ty man måste mer lyda Gud än menniskor. Om vi befallas till något orätt, då kunna vi kanske lätt nog urskilja, om lydnaden är en helig plikt eller ej; men då vi förbjudas något rätt, då vill det mycken vishet til att bedöma, om det icke kan vara Guds vilja, att vi ännu skola hafva tålamod och vänta, om det kostar oss än så dyrt, tills han banar vägen för oss. Och har Han icke gjort det på ett förunderligt sätt för er hittills? Har Han icke ledt er steg för steg fram till mera ljus, frihet och utveckling?

— Jo visst! Men — —

— Ja, jag vet; här återstår ett men, ty döpelsens sakrament är en af de gåfvor, som Herren tydligen ämnat alla utan undantag, hvilka skola blifva Hans lärjungar, och dess välsignelser äro så stora, att jag känner det oändligen vigtigt, att här icke förhålla något, som det är Guds vilja att gifva.

— Vår Frälsares befallning i Matth. 28: 19—20 till sina lärjungar, att gå ut, lära och döpa, är så bestämd och gifven.

— Han säger äfven i Matth. 10: 34: Jag är icke kommen att sända frid på jorden, utan svärdet, hvilket han i de följande versarne förklarar såsom skiljaktigheter inom familjerna. Han tillägger slutligen den allvarliga varningen: Den, som älskar fader eller moder mer än mig, är mig icke värd. Allt detta visar, att det gifves en olydnad mot föräldrar, som icke strider mot, utan befalles i Guds bud, äfvensom att befalningen om döpelsen är klar och tydlig till alla.

— Ni har ju icke dolt något för edra föräldrar, utan allt är dem veterligt?

— Ja — nu är det så.

— Det har icke varit från början — jag förstår det; men nu är det så. Skulle vi nu, enligt Guds ord, anse oss ha rätt till döpelsen äfven emot föräldrars samtycke, så ha vi dock aldrig rätt att förhemliga den. Har ni mod att bekänna allt?

— Ja, jag tror det.

— Jag lägger det på ert samvete, som en dyr plikt; och nu, låt oss hvar på sitt håll, utbedja oss Guds särskilda upplysning i denna vigtiga fråga och noga betänka vårt stora ansvar.

— Skulle ni vilja återkomma om en vecka, så skola vi med Guds hjelp närmare bestämma saken?

Bertha infann sig åter nästa måndag hos pastor L. Han emottog henne hjertligt och redan som en gammal bekant. Det gjorde henne godt och lifvade hennes mod.

— Jag har lagt saken i bön inför Herren, sade han, och jag tror, att ni bör döpas.

Bertha blef lifligt upprörd vid tanken på, att hennes så länge närda önskan nu skulle förverkligas.

— Jag ser, ni är af samma tanke, tillade han vänligt. Har ni också betänkt ansvaret? Kan ni gifva det löfte, jag sist af er begärde?

(Forts.)

(Forts).

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning —Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg—Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar.

2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäss—Gässkötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

720-734 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla [illegible] 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.